

עפ"ת (ירושלים) 26561-08-18 - אמיר קרני נ' מדינת ישראל

עפ"ת (ירושלים) 26561-08-18 - אמיר קרני נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

עפ"ת (ירושלים) 26561-08-18

אמיר קרני

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[21.12.2018]

כבוד השופטת חיה זנדברג

פסק-דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט ארנון איתן) בתת"ע 646-05-18 מיום 13.6.2018, ועל החלטתו מיום 29.7.2018.

פסק-הדין

1. המערער הואשם בכך שביום 14.6.2017 נהג באופנוע, ובעת שהאופנוע היה בתנועה השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
2. ביום 13.6.2018 התקיים דיון בכתב האישום בבית משפט השלום לתעבורה. המערער לא התייצב לדיון. ב"כ המאשימה ציין כי בתיק קיים אישור מסירה (מסוג "לא נדרש"). בהעדר התייצבות מטעם המערער, הרשיעו בית המשפט בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.
3. ב"כ המאשימה ביקש כי יושת על המערער כפל קנס בשל כך שהמערער "נוהג מ-96, לחובתו 42 ה"ק". בית המשפט קמא גזר את דינו של המערער לתשלום קנס בסך 1,000 ₪.
- הבקשה לביטול פסק-הדין
4. ביום 27.6.2018 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה לביטול פסק-הדין. המבקש טען "שאני לא קיבלתי הזמנה לתאריך שהיה משפט ב-13.6.18, ולא באישור מסירה כמו שצוין בפסק דין ולא בשום דרך ולא חתמתי על הזמנה למשפט ולא ידעתי על הדיון הזה. אבקש מכבוד השופט לתת לי את הזכות להגן על עצמי ולתת לי הזדמנות להופיע בתאריך שיקבע".

5. המאשימה התנגדה לבקשה. בתגובתה מיום 23.7.2018 טענה המאשימה כי בתיק קיים אישור מסירה לפיו דבר הדואר הרשום "לא נדרש" על ידי המערער. בנסיבות אלו, ונוכח חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, סברה המאשימה כי דין הבקשה להידחות.
6. ביום 29.7.2018 החליט בית המשפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) בבקשה לביטול פסק-הדין לאמור: "בנסיבות בהן הזימון למשפט נשלח לכתובתו הרשומה של המבקש וחזר בסטטוס 'לא נדרש' מתקיימת חזקת מסירה וניתן היה לשפוט את המבקש בהעדרו לתשלום הקנס הקבוע לצד העבירה שביצע. לאור כל אלו הבקשה נדחית".
7. על כך הוגש הערעור הנוכחי. הטענות בערעור
8. בערעור שב המערער וטען כי לא התייצב לדיון בשל כך שלא קיבל את ההזמנה לדיון. לטענת המערער, די בכך שהוא מצהיר כי לא קיבל את ההזמנה לדיון כדי שיהיה בכך טעם להביא לביטול פסק-הדין.
9. ב"כ המשיבה התנגד לקבלת הערעור. ב"כ המשיבה הפנה לפסיקה הקובעת כי אין די בהצהרה שדבר הדואר לא התקבל כדי להוות נימוק לביטול פסק-הדין. ב"כ המשיבה הגיש את הדו"ח שרשם השוטר במועד האירוע, ובו תגובתו הראשונה של המערער לטענות השוטר הייתה כי "תפסתי רק... במתקן"; "לא דיברתי, לא החזקתי, אין לי כסף, תוותר לי, אתה שקרן". תגובתו השנייה של המערער הייתה "לא דיברתי בטלפון, לא החזקתי בטלפון". ב"כ המשיבה טען כי נוכח תגובה זו של המערער, ממילא נמוך הסיכוי כי תתקבלנה טענות המערער לגופן.
10. המערער ביקש לתמוך טענותיו, לפיהן לא קיבל את דבר הדואר, באמצעות מסמך מטעם חברת הדואר. המערער הגיש מכתב מיום 11.12.2018 ממחלקת שירות לקוחות, פניות הציבור, בחברת דואר ישראל. במכתב נאמר כי "בהתאם לתהליכי העבודה בחברת הדואר, הודעה ראשונה לדבר דואר רשום נמסרת במען בידי הדוור בעת ניסיון המסירה, ובמידה ודבר הדואר לא נאסף כעבור 4 ימי עבודה נשלחת לנמען 'הודעה שנייה' מאת יחידת הדואר". עוד נאמר במכתב כי לפי נתוני המערכת הממוחשבת של דואר ישראל, הודעה ראשונה בעניין דבר הדואר הנוגע לענייננו יצאה ביום 24.1.2018 לכתובתו הרשומה של המערער, והודעה שנייה יצאה ביום 4.2.2018. כן נאמר במכתב כי: "אסמכתא למסירת הודעה ראשונה בידי הדוור (ספח של ההודעה) נמצא בגב מעטפת הדואר הרשום."

- ההודעות נשלחות לנמען בשירות דואר רגיל לגביו אין מתנהל הליך של רישום ומעקב ועל כן לא ניתן לקבוע אם ההודעות התקבלו או לא התקבלו על ידך, כמצוין בפנייתך".
11. מנגד, ב"כ המשיבה טען כי אין במכתב זה משום ראייה לכך שהמערער לא קיבל את דבר הדואר הרשום. לטענתו, מדובר במכתב גנרי, המתאר משלוח של כל דבר דואר רשום, ואין בדברים כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בדין, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון.
- דיון והכרעה
12. דין הערעור להידחות. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע שבית המשפט רשאי לבטל פסק-דין שניתן שלא בפני הנאשם "אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". בענייננו, טיעונו של המערער הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, שכן, לטענתו, ההזמנה לדין לא הומצאה לו.
13. אולם, המערער לא עמד בנטל הקבוע בדין להוכחת טענתו זו. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 קובעת חזקת מסירה של דבר דואר רשום, ולפיה-
- "בעבירות תעבורה... רואים את... ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".
14. בעניינו של המערער עולה ממכתב חברת הדואר כי אכן ההזמנה למשפט נשלחה אל המערער בדואר רשום. הודעה ראשונה נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער ביום 24.1.2018, והודעה שנייה נשלחה אליו ביום 4.2.2018. מכאן שכעבור 15 יום השתכללה ביחס למערער חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א הנ"ל, והנטל עבר אל המערער להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר "מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".
15. בנטל זה לא עמד המערער. כל שצירף המערער הוא מכתב של חברת הדואר, בו מתוארת דרך העבודה השגרתית של חברת הדואר, והדרך בה נשלחות לנמענים הודעות בדבר דואר רשום הממתין להם. מובן כי הפנייה לדרך הפעולה השגרתית של חברת הדואר אין בה די כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בדין, חזקה שנוצרה בעניינו של המערער משהוכח כי דבר הדואר אכן נשלח למערער בדואר רשום.
16. ראוי לעיין בהקשר זה בפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (2018), שם נפסק לאמור:

"לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון...

...כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין... גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים" (שם, בפסקאות 34-35 לפסק-הדין).

17. בנסיבות אלו, ולאור פסיקתו הברורה של בית המשפט העליון, לא סתר המערער את חזקת המסירה הקבועה בדיון ולא הוכיח כי הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו. על-כן, אין עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שלא לבטל את פסק-הדין.

18. אשר לעילת עיוות הדין: סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כאמור, כי קיימות שתי עילות לביטול פסק-דין שניתן בהעדרו של נאשם: האחת, הוכחתה של סיבה מוצדקת לאי-ההתייצבות (וכזאת, כאמור, לא הוכח בענייננו). השנייה, כי קיים חשש לעיוות דין. אולם, המערער לא העלה טענה של ממש בסוגיית עיוות הדין, ולכן גם עילה זו אינה מתקיימת ביחס אליו. בבית המשפט קמא לא הועלתה על ידו כל טענה בעניין, ואף לא בהודעת הערעור שהגיש. בנוסף, בפתח הדיון בערעור ציין ב"כ המערער במפורש כי "אני לא אטען לגופו של עניין, אם עשה את העבירה או לא עשה אותה" (עמ' 1 שו' 11-10 לפרוטוקול). רק בסופו של הדיון בערעור, במענה לשאלה שהופנתה אליו, טען ב"כ המערער כי לא ייתכן שהמערער דיבר בטלפון תוך כדי נהיגה באופנוע, וכי הדבר מוכחש על ידי המערער. בטענה רפה מעין זו אין כדי לבסס חשש לעיוות דין (וראו גם הלכת סאלם הנ"ל, בפסקאות 36-38 לפסק-הדין).

19. מטעמים אלו, אין עילה להתערב בפסק-דינו של בית המשפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג טבת תשע"ט, 21 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.